

Danskernes Historie Online

Danske Slægtsforskeres Bibliotek

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt vores arbejde – Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

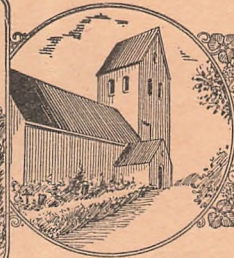
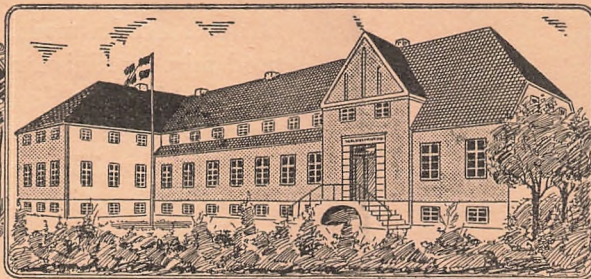
Slægtsforskerens Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

J Kristensen

Statens pæd. Studiesamling

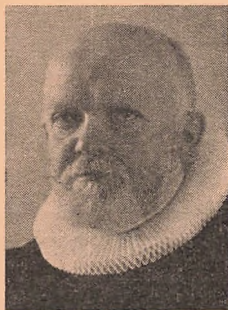
FRA NR. NISSUM HØJSKOLE

August 1950

„Bed og arbejd.“

42. årgang nr. 8

Provst Rendtorff, vor tidligere formand

Lidt til Eftertanke

DER ER DØD I BJERGET

En Vismand kom til et Bjerg, som der var Guld i. Da han sad udenfor Bjerget, uden at have taget af Guldet, kom tre Ungersvende og spurgte ham om, hvad der var i Bjerget. Svaret lød: »Der er Død i Bjerget.« De tre gik ind i Bjerget og undredes over alt det Guld, der var. Vismanden, mente de, var som de gamle, der ikke under de unge nogen Glæde. Alle tre fyldte i deres Lommer og Tasker alt det Guld, de kunde bære og saaledes belæst gik de ud af Bjerget.

De var imidlertid blevet trætte af at samle og bære Guldet. De blev saa enig

om, at de to skulde blive ved Guldet, mens den tredje gik hen til en nærliggende Kro for at hente noget at drikke. Paa Vejen kom han til at tænke: »Hvorfor skal vi være tre om at dele?« Han købte saa Drikke og kom Gift i.

De to havde ogsaa deres Tanker: »Hvorfor skal vi være tre om at dele?« De blev saa enig om at slaa den tredje ihjel, naar han kom. Det gjorde de og drak af den dræbende Gift.

Der var Død i Bjerget.

Bjerget er Verden, den har intet Tempel, ingen Ypperstepræst, ingen Konge.

Store Daarer som de tre, der ikke kunde faa nok, er alle de, der jager efter mere og mere af det, der hører Verden til og tager Skade paa deres Sjæle, gaar fortabt.

»Jeg vil mig omvende,
O, styrk mig i Kamp mod det onde!
Udryd min Elende
Min Frelser fra dybeste Grundel
I Gerning og Tanke
Lad trøstig mig vanke
Den Vej, som din Vilje anviser mig her.
Og vær i min Svaghed mig nær.«

F. L. Mynster.

Venlig Hilsen

Th. Rendtorff.

Pastor Roesgaard, vor nuværende formand

Bíbeltíme ved elevfesten

3. juli 1950

Hvor går vejen?

En opmærksom bibellæser, der læser for at faa lys over vejen til barneret og barnekår hos Gud, vil have stødt på en vanskelighed, idet bibelordet synes at tale med to tunger i det allervigtigste spørgsmaal.

Snart møder vi stærke udtryk for Guds nåde, hvor alt gives til troen, og snart siges det klart og bestemt, at det er vore gerninger og hele vor livsførelse, der skal være grundlag for dommen.

Begge linier findes gennem hele bibelen, men dog især i Det nye Thestamente. Lad os se paa nogle af de stærkeste og bedst kendte steder og stille dem op mod hinanden.

»Jeg Herren din Gud er en nidkær Gud, der indtil tredie og fjerde led straffer fædres brøde på børn af dem, som hader mig.« (2. Mos. 20, 5).

Derimod: »Dine misgerninger sletter jeg ud, jeg, jeg, for min egen skyld, kommer ej dine synder i hu« (Es. 43, 25).

Ordet fra 2. Mosebog mildnes i Jer. 31, 29, men dog hedder det: »I hine dage skal man ikke mere sige: Fædre åd sure druer, og børnenes tænder blev ømme. Nej, en

hver skal dø for sin egen brøde, den, der æder sure druer, får selv ømme tænder.«

Men et andet sted hos samme profet (Jer. 33, 8) lyder det: »Jeg rensrer dem for al deres brøde, med hvilken de syndede mod mig, og tilgiver alle deres misgerninger, med hvilken de syndede og forbrød sig mod mig.«

I Det nye Thestamente kommer den samme modsætning meget stærkt frem. Vi mærker os først nogle steder, hvor loven taler.

»Menneskesønnen skal komme i sin faders herlighed med sine engle, og da skal han betale enhver efter hans gerning.« (Mt. 16, 27).

». . . de skulle gå frem (af gravene), de, som har gjort det gode, til livets opstandelse, men de, som har gjort det onde, til dommens opstandelse.« (Joh. 5, 29).

I Romerbr. 2, 6 står der kort og præcist: »Han vil betale enhver efter hans gerninger.«

I 2. Kor. 5, 10: »Vi skulle alle åbenbares for Kristi domstol, for at hver kan få igen, efter hvad der ved legemet er gjort, hvad han har øvet, godt eller ondt.«

I Gal. 6, 7 fremsættes den hårde lov: »Hvad et menneske sår, det skal han også høste.«

I Åbenbaringsbogen skildrer Johannes, hvad han skuede om den sidste dom: »Og de døde blev dømt efter det, som stod i bøgerne, efter deres gerninger.«

Disse steder må være nok. De synes ikke at lade mere end een mulighed stå åben. Anføres kan også Mt. 25, Jakobs brev o.s. v.

Jævnside hermed er der ligeså ubetingede ord om Guds nåde og om troen, som eneste frelsesbetingelse. »Den, som tror og bliver døbt, skal blive frelst, men

den, som ikke tror, skal blive fordømt« (Mk. 16, 16), levner ingen plads for gerninger.

Den lille bibel, Johs. 3, 16, om faderen, der gav sin søn, for at troen på ham skal give evigt liv, fører samme ubetingede tale.

Eller: Paulus og Silas sad i fængslet i Filippi, der skete et stort jordskælv, fængslets døre åbnedes, og den skælvende fangevogter falder ned for Paulus og beder om vejledning til frelse. Han er hedsning, og Paulus må begynde fra grunden af for at give ham forståelse af frelsen, og da lyder det: »Tro på den Herre Jesus Kristus, så skal du blive frelst, du og dit hus.« Ordet gerning forekommer slet ikke.

»Ham giver alle profeterne det vidnesbyrd, at enhver, som tror på ham, skal få syndernes forladelse ved troen på hans navn.« (Ap. G. 10, 43).

»Den derimod, som ikke gør gerninger, men tror på ham, som retfærdiggør den ugudelige, regnes hans tro til retfærdighed.« (Rom. 4, 5).

Desuden mange andre skønne ord, der åbner døren ind til Gud for dem, som ikke kan udvise gerninger.

Hvorledes skal vi bære os ad med disse modstridende anvisninger?

Mon ikke det er meget almindeligt at slå begge dele sammen og så dele med 2? Man bygger sit håb på halv gerning og halv nåde. Man er frimodig, når man selv synes, man klarer livets opgaver helt godt og er nogenlunde tryk ved troen på, at Guds nåde dækker nok resten. Men ser man sin synd og afmagt, så mistvivler man; thi troen og nåden er jo kun den ene halvdel.

Af alle løsninger er denne den ringeste. Hos Gud gælder to halvdele ikke for en hel.

Så kan man også prøve at bortskære den ene række af ordene og holde sig kun til det, man synes bedst om, eller også det, som lyder mest sandsynligt. Men mon det går an at behandle Guds ord på denne måde? Livet vil dø, hvor man vender sig fra troen, men også, hvor man er ligegyldig med livsførelsen, gerningerne.

Med hvilken ret forkynder vi da i vor kirke — og på vore højskoler — troen som eneste og tilstrækkelig vej til salighed og Guds velbehag? Kan vi ikke være lige så forpligtede til at forkynde gerninger, livsførelse som vejen, og troen da som kun en hjælp til gerninger. Og når vi, som vi gør det i den lutherske kirke, forkynder og er forvissat om, at frelsen fås ved troen alene, hvorledes får vi da god samvittighed ved det og fred i vor sjæl? Eller er det kun, fordi vi ikke formår at vandre gerningernes vej og derfor håber, at det går an på den anden måde?

Nej, således er vi ikke stillet på det uvisse. Da Gud første gang mødte hver enkelt af os, blev vi i den treenige Guds navn døbt til nådens og troens vej. Vi blev døbt til at tilhøre Jesus Kristus og til i dette tilhørsforhold at have syndernes forladelse, opstandelse og evigt liv, ikke på grund af egen fortjeneste, men givet til troen. Og når vi går til alters og der får del i vor herre og frelser, da lyder det igen med Jesu ord til os, »det gives og udgydes for eder til syndernes forladelse.« Støttet på Herrens sakramenter og på Guds menigheds vidnesbyrd kan vi med fuld fortrøstning begynde der, hvor Herren selv har begyndt med os, nemlig ved nåden og troen. Ved troen på Kristus forsvinder vort eget og vi selv. Vi får vort liv i Kristus, »det er ikke mere mig, der

lever, men Kristus lever i mig« (Gal. 2, 20). »Kristus er vort liv« (Kol. 3, 4). Vi har ikke selv valgt troen som vej til Gud, men det blev givet os i livets morgenrøde og stadfæstet ved nådebordet i herrens menighed.

Men endte det så alligevel ikke med, at vi valgte — eller blev givet — den ene af de to veje, og den anden blev uden betydning? Nej, netop nåden stadfæster, at vi har gjort noget galt. Var loven ophævet, og var vi ikke mere forpligtede til lydighed, så var der ikke mere noget, der hed nåde. Kun, hvor der er brøde, bliver der tale om nåde.

Når vi ved dåben og troen tilhører Kristus, så skylder vi ham lydighed, så forpligtes vi til at elske ham over alle ting, og vor næste som os selv. Det vil sige, hvor troen er, må nådens og troens gerninger være. Troen og Guds nåde op hæver ikke kærlighedens lov, men forpligter end mere. »Det samme sind være i eder, som og var i Kristus Jesus.« En kristen kommer aldrig »ovenpå«, altid er han under dom, men også altid under nåde.

Peter Roesgaard.

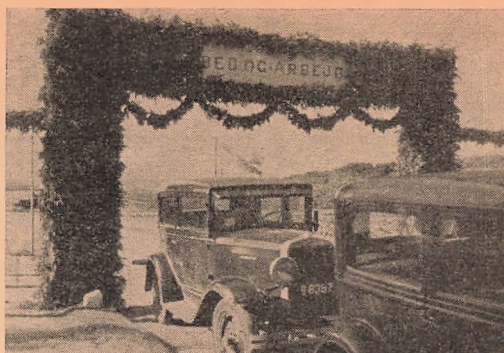
LITTERATUR

H. L. Sandholt: Mellem Is og Sne. 4,00 indb. En god bog for børn og voksne. Her fortælles især om Hans Egedes sønner og deres barndom på Grønland.

Kristoffer Skolem: Medejere. 5,00 kr. Vi skylder forfatteren en stor tak, fordi han gennem denne bog, ligesom det var tilfældet med »Nøglerne«, søger at give sit bidrag til, at ældre og yngre, der lever i samme hjem, kan lære at forstå hinanden og være gode ved hinanden.

D.M.S. Album med billeder af og nogle få oplysninger om vore missionærer derude. Velegnet til gavebog, da udstyret er nydeligt. — Det er også værd at erindre, at kendskab kan skabe kærlighed, og bogen, der koster 4,50 kr., fortjener at udkomme i mange oplag.

A. K.

*Billeder
fra Elevfesten*

Hjemme fra skolen

Så er vore 3 måneders elever rejst, og vi står tilbage med 33 elever, der tager de to sidste måneder med.

Vi har haft en god sommer. Enhver har gjort sin pligt. Ved afskedsfesten havde vi en ualmindelig stor og smuk udstilling, og der var mødt så mange forældre og gæster, så gymnastiksalen var stopfuld, da vi samledes ved kaffebordene, hvor alt gik på den hyggelige og fornøjelige måde, som alle I tidligere elever kender.

Når vi ser tilbage, er der mange gode og fornøjelige minder, og der er også minder af den slags, som vi taler stille om; men som vi allermest takker Gud for.

I det vi så bringer jer, der rejste, vor store tak for det lykkelige samvær, vil vi gerne minde jer endnu en gang om, at livet bør leves efter Guds ord og bud. Jo, så får vi det bedste ud af livet, og så finder vi frelse.

De elever, der ikke rejste havde en rigtig sommerferie, og medens skolen var tom, fejrede vi Mary Halds bryllup med lærer J. Chr. Jensen. Først havde vi dejligt travlt, og så havde vi et par dejlige festdage.

Så snart brylluppet var overstået, kom eleverne igen, og de nåede akkurat at komme til anden dags bryllup. Det var vist en god begyndelse. I alt fald fandt de hurtigt igen ind i samværets glæder, og vi nyder at have liv i huset.

Vi tænker naturligvis meget på vinter-skolen. Vi har så mange forespørgsler og indmeldelser, som vi i alt fald ikke har haft samme dato de tre foregående år; men alligevel er skolen kun halv fyldt.

Heldigvis kommer der stadig forespørgsler, og en del af de ældre forespørgsler vil sikkert resultere i indmeldelser. Alt i alt

er der grund til at imødesee fremtiden med fortrøstning. I fjor blev indmeldelserne ved at komme lige til den 2. november, og der er faktisk udsigt til, at skolen i år vil blive fyldt i god tid.

Men vi må ikke tro, at det går af sig selv. Lad os hænge i for at få flere elever til skolen – især til højskolen. Det er især der, fremgangen i forhold til tidligere år er mærkbar; men det skulle også gerne være sådan, da vi efterhånden må regne med færre efterskoleelever på grund af konkurrence fra de nye skoler.

Med hensyn til lærerpersonale er vi det samme antal, som vi har været i de første 3 måneder, så vi har nu forholdsvis god tid. Lærer Sørensen vil hjælpe til med forskelligt her hjemme på skolen, og Lindskov og jeg vil gerne tage ud til nogle flere møder i september måned. Så har I brug for os, er vi sandsynligvis lette at få fat på. I oktober er vi meget optaget; men vi kan altså i september.

— — —

Nu da Mary er blevet gift, får vi brug for en »privatstuepige«, og da Asta Munk (48), der nu har tjent på skolen i to år, har bestemt sig til at rejse, får vi også brug for en elevstuepige. Har disse pladser interesse for nogen, hører vi gerne fra jer.

Et spørgsmål?

Skriften siger tydeligt, at kristendomsmen vil kendes, hvor den virkelig findes. »Med munden bekender man til frelse.«

Moderne mennesker vil vel sige, at man ikke skal demonstrere sin kristendom. Bordbøn, bøn i knælende stilling o.l.

Er dette rigtigt?

Hvordan kan vi i bekræftende fald være

vor Herre og Frelser bekendt — uden at demonstrere vor kristendom?

Indlæg udbedes.

A. K.

LYKKEN

Af lærer A. C. Nielsen, Vinderup.

Lykken i eventyrene er altid prinsessen og det halve kongerige.

To verdenskrige har bekræftet, hvad vi godt vidste, at en prinsesse og et halvt eller helt kongerige ikke er ensbetydende med lykke.

Mon ikke snarere lykken har til huse i det lille hvide hjem i Rude skovs udkant.

Jeg så Willumsens udstilling i København for godt et par år siden: mægtige lærreder, glødende farvepragt, gribende symbolik.

Det billede, der betog mig mest, forestillede maleren selv med det stærkt furede ansigt, de dødsenstungsindige øjne, på grænsen af liv og død, hældende ind mod den mørke gravåbning. Største parten af hans gigantlegeme var mørklagt. Pensel og palet havde han tabt.

Den store kunstner har ret i det, at en dag taber vi pensel og palet, en dag må vi tage afsked med det dennesidige, selv om vor sjæl krymper sig i smerte.

Så er der eftermælet tilbage.

»Dør fæ,
dør frænder,
dør jeg og som alle,
eet jeg ved,
som aldrig dør:
dommen over hver en død«

(Af »Den højes tale«)

En dåd og et navn bliver tilbage, skrev J. P. Jakobsen.

Mennesker søger efter lykken.

De spekulerer, arbejder, handler, skub-

ber, snyder, nyder, tumler og vover, alt sammen for at få lykken i eje.

Vi vil gribe lykken; men de fleste får kun fat i de farvede glasperler, der hedder penge, ære og magt. Vi vil tjene mere, vi vil gøres noget ud af, vi vil ind i flere bestyrelser, vi vil have vor trang tilfredsstillt.

Falske perler!

Farvet glas!

Hvad mener man om sådan noget som Kristi fred? Nej, den vil man ikke give mange øre for, så hellere 10 kr. for et kaffemærke.

Kristi fred er ellers en ægte perle.

Den kan man tage med sig over på den anden side, den taber man ikke, når man taber alt det synlige.

Har Delæstbogen: »Ham verden hader«?

Vi er ikke spor i tvivl om, hvem der er tale om.

Hvorfor er han så hadet?

Fordi han klart siger det, at hvad mennesker almindeligvis kalder lykke, kun er farvet glas.

»Som bedrøvede, dog altid glade —«.

Han var glad i sin faders nærhed, men bedrøvet til døden over menneskers nød.

Sådan har lykkelige mennesker det, alle der har Kristi fred i eje.

De er glade i Guds nærhed, men bedrøvede over, at de selv er så ringe, at folk er så ringe, så onde, så dumme, at de tror, verden kan rejses uden Gud, bare de kommer til, deres meninger.

Har den slags folk da en forstand?

Vor nød er da den, at vi ikke vil lade Gud komme til.

Nær hos Gud, det er lykken, Kristi fred.

Så er vi i Guds Verden, også i vor hverdag.

Så taber vi nok palet og pensel en dag,

men vi tager lykken med os, og først på den anden side, i evighedens lys, funkler og skinner den uden mage, og der kalder vi den salighed.

Elsa Sigfuss har ofte sunget det i radioen:

»Lykken er ikke gods eller guld,
lykken er ikke storhed og ære —«

A. C. Nielsen

Unge mænd og højskolen

Hvad har højskolen at byde de unge mænd?

En oplevelse, som de senere altid vil mindes med glæde. Aldrig har jeg mødt et menneske, der fortrød sit højskoleophold; men jeg har mødt mange, der fortrød, at det aldrig var blevet til, at de kom af sted. Man havde regnet med, at man skulle på højskole; men det kunne jo altid nås. Men det var netop det, det ikke kunne. Der kom dødsfald, sygdom, ejendomshandel, giftemål eller noget andet i vejen, og man blev bundet. — Eller man blev for gammel! Det passer nu sædvanlig ikke. Slet ikke! Vi har haft elever, der var omkring de 40, og de er faldet godt sammen med dem, der var en snes år yngre.

Et kammeratskab, som er en vigtig og meget fornøjelig del af oplevelsen. Hvor kan de le så fornøjeligt, så smitsomt, så harmløst og så velgørende. Hvor kan de file kanterne af hinanden, og skolen vil arbejde for, at de gode og nyttige kanter ikke går sig en tur sammen med de uheldige.

Et venskab. Mellem kammeraterne er der mindst een prægtig, een, som du rigtig synes om. I bliver rimeligvis venner. I betror jer til hinanden. I bliver hver især mindre selvoptagne, — jo, for de andres

problemer tager en del af jeres tanker. »En ven elsker altid, ...« Ordsprog 17, 17. Hvor er det godt at have en rigtig ven; så er der da et sted, hvor man kan blive troet; et sted, hvor man i alt fald ærligt vil søge at forstå en.

Et budskab, og det er det gode budskab, som du måske synes at have hørt så tit. Men her kommer det måske på en anden måde, så du får lært og bliver hjerteligt overbevist om, at budskabet svarer til sit navn. Og først da ved man, hvad det er: at leve.

En undervisning. Ja, for det er da en skole. »Ja, men bliver undervisningen ikke for dyr, når jeg i stedet for at tjene penge i fem måneder så bruger penge?« Nej, flere gange har vi set, at tiden april-november lønnes forbavsende godt i forhold til et helt år, og den unge mand, der ikke er på skole, bruger da også en hel del penge. Det er meget billigt at være på højskole for dem, der får noget ud af opholdet, og det gør de flittige og opmærksomme. Skal vi tænke os en mand med et godt husmandsbrug, han har måske en bruttoindtægt på 14.000 kr. Så kommer der en ny mand i ejendommen. Han forstår rigtig at fodre dyr og planter, så foderet er passende stort og rigtig sat sammen. Det har han lært på højskolen foruden meget andet, og han får derved bruttoudbyttet sat op med 5% pr. år. 5% er ikke meget, vil nogen måske sige, — nej, men det er dog 700 kr. årligt. Sig så ikke: »Jeg har ikke råd«.

Kom og vær med en vinter og helst den første. Skriv til den skole, du helst vil på — og eventuelt til en anden også, og husk, der kan søges understøttelse til 15. sept.

HØJSKOLEPOST

Kolding Højskolekreds

Lørdag den 9. septbr. kl. 20,00 taler forstander Johs. Magelund, Den udv. Højskole, Haslev, på K. F. U. M.

Samlet i Nellys og Sigrids hjem søndag d. 30. juli sender vi forstanderparret, lærerne og alle på skolen samt familien Kaag og alle kammeraterne en hjertelig hilsen og tak for gode minder.

Nelly Sørensen (50), Eva Nygaard Sørensen (Nov. 47—Nov. 48), Karl Matthiasen (47—48), Sigrid Sørensen (47), Remi Krægpøth (47—48).

Kære gamle kammerater og lærere!

Samlet til en hyggelig aften i Vinding sender vi jer alle en hilsen og tak for gamle dage.

Dagmar Haaning (48), Lydia Jespersen (48), Johs. Lundager (43—45—46), Gothfred Jespersen (45—46), Johs. Jespersen (47—48).

Efterlysning!

»Guldsnoren« sommeren 41 efterlyses. Jeg har kunnet spore den til søster Marie Rasmussen, hvor den var på besøg i foråret, senere har den ikke ladet høre fra sig.

Venligst

Jenny Klausen,
Højbjerg, Århus.

Vandremappernes besøg:

Den 28. juli: Vintergækken 27/28.

Den 12. august: Brevduen 37/38.

Vore møder

Søndag d. 27. aug. Humlum strand. — A. K.

Søndag d. 3. sept. Kolding K.F.U.M. — L.R.

Onsdag d. 6. sept. Fly ved Skive. — A. K.

Torsdag d. 14. sept. Gudum. — L.R.

Tirsdag d. 19. sept. Skern K.F.U.M. — L.R.

Tirsdag d. 19. sept. Silkeborg KFUM. — A. K.

Viborgstævnet

bliver søndag d. 10. september kl. 14 på K.F.U.K. Velkomst ved S.L. Sørensen. Fælles kaffebord. Skolens Folk fortæller og taler. Kom rigtig mange. Tag en kammeratmed. Stævnet slutter ved 18-tiden, og de, der ønsker det, kan få en kop te til medbragt mad.

Herningstævnet

Søndag d. 17. september indbydes alle nissumvenner til samvær med højskolens folk på Herning K.F.U.M. kl. 14,30. Velkomst ved Erik Sahlholt. Fælles kaffebord. Skolens folk fortæller og taler. Det vil være en stor fornøjelse, om vi blev rigtig mange. Vi tager nok eleverne med, og I tager vel en vordende elev med — så vidt muligt. Skernegnens folk kan passende benytte toget. Når stævnet er sluttet ved 18-tiden kan der sikkert fås te til medbragt mad.

Lad os bede for vore stævner, at de må styrke vore unge til livets strid — og være en støtte for vor skole.

Til næste nummer af bladet må vi gemme en artikel mere af lærer A. C. Nielsen og et stort stykke af vor tidligere forstander. Det er en herlig ting at have stof til bladet i god tid.

Adresseforandringer

Sommerskole

- 1949 Frk. Johanne Margrethe Christensen, Vestergaard, Tolne — frk. J. M. C., Snave pr. Flemløse, Fyn.
- 1946 Frk. Stinne Nørgaard, Svenstrup, Vinderup — frk. St. N., Sønderg. 20², Vinderup.
- 1943 Frk. Ruth Bjørnholm Nielsen, Missionshotellet »Gl. Skivehus«, Skive — frk. R. B. N., Estvad nordre skole, Rønbjerg.
- 1942 Frk. Anna Andreasen, Østergaard, Flynder, Bækmarksbro — fru Anna Jensen, »Sdr. Moskjær«, Skalstrup, Nees pr. Vemb. Sygeplejeelev frk. Dagmar Andersen, Sygeplejeboligen, box 37, Bispebjerg hospital, København. N.V. — sygeplejeelev frk. D. A., Nørre hospital, Ryesgade, Kbhvn. N.
- 1941 Frk. Marie Pedersen, Bredg. 55, Herning — frk. M. P., adr. Niels Pedersen, Snebjerg.

Vinterhold

- 46/47 Chr. Rosenberg Otzen, Priorskov, Nykøbing F. — C. R. O., Bedsted Lø, Løgumkloster.
- 41/42 Hans Evald Jensen, Astrup, Skern — H. E. J., Møllegaarden, Bjerre, Hornsyld.
- 39/40 Landbrugslærer Peter Nielsen, Fjordvang, Velling — konsulent P. N., Algade, Fjerritslev.
- I øvrigt: Lærer J. Laursen, Fønnesbæk skole, Ikast — J. L., Hedensted.

Udgivet af

Nr. Nissum højskoles elev-og venneforening.
Redigeret af forstander A. Kristensen

M. CHRISTENSENS BOGTR. STRUER